

KIS HÁZ

HÁZI ÁLLATKERT. (lásd 234. l.)

PISTIKA ISKOLA-KALANDJAI.

(Folytatás.)

ZEGÉNY Béla kissé gyenge elméjü fiu volt s könnyen rá lehetett beszélni, hogy a fára mászszék föl; pedig nagyon szédülő feje volt és lejönni nem tudott. Gyuri és Miska ezt jól tudták, és tudtak azt is, hogy Pistika még sokkal kisebb és gyengébb, hogysem segiteni birna pajtásán. Mutattak tehát Bélának egy madárfészket fent igen magasán egy nagy fa tetejében s biztatták, hogy mászszék föl oda, igen szép tojásokat fog benne találni; majd ők utána másznak és segiteni fogják lejönni.

Béla nem gondolta meg, mit csinál, s nagy ügygyel-bajjal fölmászott a fára és a fészekben csakugyan három szép piczike madártojást talált, melyekben egy ideig gyönyörködött; hanem ezalatt a két gonosz fiu ott lenn csöndesen elosont a fa alól és magára hagyta Bélát. Mikor ez már eleget nézegette a tojászkákat, zsebre tette és le akart jönni; kiáltott Gyurinak, Miskának, hogy jöjjenek, segítsenek neki, mert ő szédül; de csakhamar észrevette, hogy azok megcsalták őt. Sirni kezdett, aztán torkaszakadtából kiáltozott segítségért, de sokáig nem hallotta senki.

Pista, amint egy pajtásával sétálgatott, messziről hallotta a segélykiáltásokat s azonnal szaladt a hang irányában. Gyanította, hogy szegény Bélával követtek el valami gonosz csinyt és csakugyan, midőn a fák között keresgéli, egyik fa tetejéről siránkozva megszólal Béla:

„Pistikám, kedves Pistikám! Gyere, segíts lemennem! Szédülök s nem merek mozdulni, mert leesném! Oh jaj! jaj!”

„Ne sirj, no! Csak maradj ott nyugodtan, mindjárt fölmászom és lesegítlek.“

Föl is mászott Pista és eljutott Bélához, de nem tudott rajta segiteni, mert ennek a félelem félig elvette az eszét s nem tudott mozdulni sem. Pista le akart menni, hogy valamelyik erősebb pajtását hívja segítségül, de Béla nem eresztette le; megfogta ruháját és rimánkodott, hogy csak ne menjen el, ne hagyja őt magában.

Gyuri és Miska nem messze egy fa mögött állva nagy kárörömmel nézték a bajban levő két pajtást; ők segíthettek volna, de nem akartak s csak bosszu-érzésökre hallgatván, kaczagva eltávoztak s így Pistikának és Bélának várni kellett, míg valaki véletlenül reájok akad.

Ezalatt az igazgató összegyűjté a fiukat, hogy haza indítsa őket, mert már esteledett; mindnyájan együtt voltak, csak Pistika és Béla hiányoztak. Az igazgató kérdezte, tudja-e valaki, hova lett a két fiu?

Senki
felelh
a töb
Az i
hogy
eltéve
G
pegni
a fán
ki es
megcs
akkor
tehát
lesegít
igazga
észre
nyomb
erős, i
szivacs
Pista
nagyon
hogy
ezért k
ért, mi
hoz:
„E
boszut
milyen
Béla is
„M
közéjök
mindake
Mit es
zesetek
elverlek
emlegeti
Ezz
gonosz
ellenállm

Senki sem felelt. Gyuri és Miska felelhettek volna, de ők hallgattak; a többiek pedig igazán nem tudták. Az igazgató tehát megparancsolta, hogy mindenki menjen és keresse az eltévedteket.

Gyuri és Miska most kissé szépegni kezdtek, mert ha megtalálják a fán a két fiút és Béla elmondja, ki csábította őt oda, hogy aztán megcsalja és cserben hagyja, — akkor büntetést várhattak. Mentek tehát egyenesen ama fa felé, hogy lesegítsék Bélát, még mielőtt az igazgató reájok talál. Azt nem vette észre sem Gyuri, sem Miska, hogy nyomban követi őket Berezi, azon erős, izmos fiú, ki ama éjjel Pistika szivaes-koronázását vezette és mivel Pista oly vitézül viselte magát, őt nagyon megszerette. Azt is tudta, hogy Gyuri ellensége Pistikának s ezért követte ezeket. Épen hozzájok ért, midőn Gyuri így szólt Miskához:

„Ez ugyan jól sikerült! legalább boszút álltunk rajtok! Képelem, milyen remegésben van Pista is, Béla is.“

„Micsoda? Hol?“ kiáltott Berezi, közéjük ugorva és nyakon ragadva mindakettőt. „Hol van a két fiú? Mit csináltatok velök? Rögtön vezessetek oda, mert különben úgy elverlek, hogy egy esztendeig megemlegetitek.“

Ezzel Berezi úgy megrázta a két gonosz fiút, hogy majd földre estek, ellenállni nem mertek, mert tudták,

hogy Berezi nem fél kettőjüktől sem s végre Gyuri sápadtan, remegve megszólalt:

„Ott vannak . . . annak a nagy fának a tetején.“

Berezi odaszaladt s képzelhetni, hogy megörültek azok ott a fa tetején; szegény Béla könyezve köszönte meg a segítséget, míg Pistika maga erejéből is lemászott. Elbeszélték aztán Berezinek, hogy mi történt s ez rögtön szaladni akart az igazgatóhoz, hogy a két gonosz fiú megbüntetését kérje. De Pistika nem akarta.

„Ne tedd,“ mondá. „Én nem akarom, hogy miattam szenvedjenek; én megbocsátok nekik. Ugy-e, te sem kívánod, Béla.“

„Nem! nem!“ felelt Béla, csak-hogy ő nem annyira jószívességből, mint inkább félelemből nem kívánta, mert tudta, hogy a két gonosz fiú aztán még inkább kitöltene rajta boszuját. Berezi tehát hallgatott az egész dologról, de annyit még is megtett, hogy elment Gyurihoz és Miskához és megmondta nekik, hogy ha még egyszer merik bántani Pistikát vagy Bélát, akkor vele, Berezivel gyűl meg a bajuk. Gyuri és pajtása pedig tudták, hogy Berezi megtartja szavát s ezért nem is bántottak többé a két kisebb fiút.

Ezen időtől kezdve aztán nyugalmasan és jól folytak Pistika napjai az iskolában. A tanárok szerették, mert jól tanult, pajtásai

(Folytatása a 230. lapon.)

Az ÉN TYUKOM. (lásd 235. l.)

A KIS MŰVÉSZ. (lásd 239. l.)

(Folytatás a 227. laphoz.)

pedig szintén mindnyájan szerették, mert szíves és jó volt mindenki iránt. Legjobban ragaszkodott pedig hozzá Béla, kit mindig és mindenben segített, ámbár szegény Béla meglehetősen tehetetlen fiúcska volt és terhére esett mindenkinek.

III.

Végre megérkezett az iskolai év vége és közel volt a nap, melyen a tanulók haza oszlandók voltak. A vizsgákat Pistika kitünő sikerrel tette le, egy szép aranykötésű könyvet is nyert jutalomul és már előre örült annak, hogy meg fogja lepni szüleit szép bizonyítványaival. De mielőtt ezt tehetné volna, még egy kalandja volt Pistikának és pedig olyan, hogy majdnem nagyon szomorú vége lett.

A vizsgák után az intézet igazgatója nagy mulatságot rendezett valamennyi tanuló számára, és pedig kirándulást falura, egy rokonának szép kastélyába.

Nagy volt az öröm a fiúk közt, mindenki legszebb ruháit öltötte föl s vígan mentek ki a nem messze levő kirándulási helyre, hol a házi gazda nagyon szívesen fogadta őket, kinyitotta számukra a nagy kertet és elvezette őket a nagy tóhoz, melyen sok csónak volt. A fiúk gyorsan beugráltak a csónakokba, evezgettek, versenyt rendeztek a vizen és jól kifáradtak, mire egy csengetyű hangja tudokra adá, hogy terítve van ebédre.

(Vége következik.)

TINIKE UTAZÁSA AMERIKÁBA.

(Folytatás és vége.)

MIKOR a két meggondolatlan gyermek kint volt az utcán, Tinike azonnal fölszólította testvérét, hogy menjenek Amerikába. Laczi urfi kissé, de nem igen sokkal okosabb volt, mint Tinike és így szólt:

„Nem bánom. De oda hajón kell menni, — hol találunk hajót?”

„Oh! én nem megyek hajón, én jobb sz-rectek kocsikázni.”

Laczi rá állott arra is, hogy kocsi-ban utazzanak, kivált mert az utca másik oldalán állott épen egy üres bérkocsi. Odasiettek s midőn a kocsis csodálkozva kérdé a kocsi-ba bátran beülő utasoktól, hová akarnak menni? Tinike merészen parancsolá:

„Amerikába!”

A kocsis bámulva nézett rájuk, aztán nagyot nevetett, fölült a bakra és lóvai közé vágott. Tinike roppantul örült, hogy végre sikerül utazása, Laczi urfi-nak azonban furta a fejét azon gondolat, hogy miből fogják majd kifizetni a kocsi-t, mert azt tudta, hogy a bérkocsis senkit sem visz ingyen. Épen meg akarta ezt mondani Tinikének, midőn a kocsi megállott. Az utazást nagyon rövidnek találták mindketten, de miután a kocsi nem mozdult tovább, hát csak kiszálltak, és nagy bosszúságokra mit láttak! Ott voltak a kertajtó előtt, honnan elszöktek, a kocsis jól látott mindent s tréfából kocsin vitte őket oda vissza s a dajka már várta őket és kipirongatván mindkettőt, szépen haza kellett menniök.

Este büntetésül mindkettőnek egy nagy leczkét kellett megtanulni a földrajzból Amerikáról, hogy milyen messze van az, hogy nagy hajókon lehet csak oda utazni stb.

De Tinike hiába tanulta ezt meg, egyszer megpróbálta az utazást. Látott ő a Dunán nagy hajókat s föltette, hogy legközelebb majd ha sétálni viszik, megszökik, keres egy hajót s azon utazik Amerikába.

Nem sokára nyílt is alkalom tervének végre hajtatására. Mamájával és Laczival sétált az utcán, midőn egy ismerős jött szembe és beszélgetni kezdett velök. Tinike látván, hogy reá nem figyelnek, elosont, befordult egy utca saikán és sebesen szaladt, hogy utól ne érhesse senki. Sokáig bolyongott ide-oda az utcákon, míg végre kifutott a Duna partjára és nagy öröme látott sok, igen sok nagy hajót. Mindjárt odaszaladt az egyikhez, — de nem eresztették be s midőn mondta, hogy ő Amerikába akar menni, a hajósok nevettek és elutasították. Így járt a második és harmadik hajónál is és szomoruan hallgott végre visszafelé.

Ezallatt dél lett s Tinike éhes kezdett lenni; szeretett volna haza menni, de félt a büntetéstől, aztán nem is tudott eligazodni az utcákon; de Tinikével senki sem törődött, mindenki a maga dolga után járt; így bolyongott órákig s már esteledett és még sem tudta, mint tegyen. Végre fáradtan, éhen, szomjan egy kapu alatti sarokköré ült és keservesen sirt.

Otthon pedig e közben nagy aggodalomban voltak a kis leány miatt. Miután hiába várták ebédre, délután azonnal keresték mindenfelé a városban, sokáig hiába. Végre este felé a mamája épen arra talált menni, hol Tinike sirdogálva, félig ájultan ült. Tinike fölgrött és hangos zokogással szaladt anyja elé.

Haza vitték s Tinike belátva hibáját, bűnbánólag maga kérte, hogy büntessék meg. Hitte is, hogy legalább két óra hosszát kell majd térdelnie, vagy pedig egy hétig nem lesz szabad kimennie a szobából. De jó szülei sokkal

inkább örültek a gonosz kis leány föltalálása fölött, hogysem valami kemény büntetésre gondoltak volna. Hanem mégis kigondoltak valamit, a mi kellemetlenebb volt Tinikének, mint akármilyen büntetés. Tndniillik mikor sétálni vitték, egy hosszú kék szalagot kötöttek a karjára s a szalag másik végét mamája mindig kezében tartotta s úgy vezette, mint egy kis ölebeeskét.

Szörnyen szégyelte ezt Tinike s miután belátta, hogy bizony ő maga nem utazhatik sehová, végre nagyon kérte mamáját, hogy engedjék ismét szabadon járni, nem fog többé soha sem megszökni.

Meg is tartotta szavát s ezentul nem tett egy lépést sem a nélkül, hogy megkérdezte volna, szabad-e.

A RÉGI IDŐKBŐL.

Hajdanában az emberek nem éltek oly jól, nem öltöztek oly kényelmes ruhákba, mint mi most és sok ruhadarabot visel minden gyermek, mit hajdan királyok is alig tudtak megszerezni.

Igy például a harisnya még épen nem nagyon régóta divatos. Ez előtt háromszáz évvel egy angol királyné kapott először ajándékul egy pár selyem harisnyát s ezt, mint rendkívül drága portékát őrizték. A nagy urak is szerettek volna ilyesmit szerezni, de nem volt kapható, míg végre egy fiatal ember egyszer kölcsön kért egy nagy urtól egy párt, kifürkészte, hogyan kell csinálni, aztán másokat is megtanított e mesterségre s így nem sokára jobban elterjedt a harisnyák használata.

Most már mindenki szerezhet nem csak harisnyát, de más szükséges dolgot is olcsón, mert az emberek mindig tanulnak és többet tudnak s kevesen cserlőnének akármely régi király állapotával.

INDIÁNUS PÁRBAJ.

— Másolata egy indianus vitéz saját rajzának. —

Ez a két indianus hős ugyan csak dühösen vagdalkozik ám s a viadalnál csak maga ez a kép rettenetesebb, melyet egy indianus festett. Az egyik vitéz a csatabárdot (tomahavk) emeli és szeretné ellen-

felének fejét kettéhasítani; a másik a skalpirozó kést forgatja és ellen-sége fejről a bőrt akarja levenni. A vér szörnyüségesen folyik már s nem tudom, nem marad-e mindkét dühös vitéz halva a csatatéren. Juj!

AMITŐL LEGJOBBAN FÉL ÖRZSIKE.

Egy dolog van a világon
Mitől Örzi szörnyen fél.
A mihelyt csak megpillantja:
Remeg — csaknem elalél.

Pedig annak az egy tárgynak
Nincsen lába, keze sem,
Nincsen hasa, nincs dereka,
A mennyire ismerem.

Foga sincsen, körme sincsen
Nem karmol és nem harap.
Ugy tudom, hogy meg se mocczan,
Fekszik mint a fa-darab.

Nem is eszik, nem is iszik,
Nem aluszik, ébren sincs,
Mászni, jární avagy uszni,
Soha sen.mi kedve nincs.

Soha, soha Örzsikéhez
Még csak ujjával sem ért.
S mégis, midőn megpillantja,
Felkiált: „az Istenért!”

S ha kérditek, mi az a mért
Örzsit gyöttri az iszony
Ha meglátja? — Hát megmondom:
A veszsző, az, az bizony!

másik
ellen-
mi. A
s nem
dühös
!

HÁZI ÁLLATKERT.

(Képpel a czimlapon.)

Viszek tejet kis ezicának,
Nyulaeskának jó füvet,
Kukoriczát a kacsának
Mit ő kelme ugy szeret.

Kis esibének kenyérmorzstát
Kis kutyának pépet, jót.
S a szoptató eb-anyának
Csontot, három porciót.

A SELYEMBOGÁR.

KÁRHÁNYNAK közületek, kis olvasóim, van egy-egy szép selyemkendője, sőt talán selyemruhája is. A selyem a legszebb minden szövet között s talán már hallottatok is valamit arról, miből készül. Nem terem az fán, mint a pamut, nem nő a földből, mint a len és kender, nem is a juhocskák puha szőréből való; hanem egy kicsinyke pillangótól, a selyembogártól származik.

A selymér, — így hívják a kis lepkét, — gombostü-fej nagyságu apró tojásokat rak, melyeket melegben kell tartani. A tojásból piczike, fekete hernyó buvik ki, mely nagyon gyorsan nő és négyszer-ötször is új bőrt kap s mindannyiszor világosabb színű lesz. Meleg szobában kell tartani és eperfa-levével táplálni, míg végre egészen nagyra, két ujnyi hosszúra nő. Ekkor aztán kezd fonni,

azaz nedves szálát ereszt magából s addig forog-forog ide-oda, míg e szálakba egészen el van temetve. Ekkor forró kemenczébe tetszik s miután ez által a hernyó meghal, a selyem szálakat legombolyítják s ebből szövök a drága szép szöveteket. Ha forróság által nem ölik meg így a hernyót, néhány nap mulva mint lepke buvik ki és ekkor a selyemszálak nem használhatók. Hanem kell is ily lepkéket kibujni engedni, mert ezek rakják a tojásokat, melyekből a hernyók fejlődnek.

A selyemtenyésztés Kinából származott Európába s a kínaiak így mesélik a selyemtenyésztés eredetét:

Hajdanában, sok, igen sok század év előtt uralkodott Kinában Hoang-Ti császár, ki látván egy selyembogarat, először jött azon gondolatra, hogy ezt hasznosítani lehetne. Összegyűjtetett sok selyembogárt és meghagyta nevének, a császárnénak, hogy igyekezzék kitalálni, miként lehetne azoknak valami hasznát venni. Si-ling-hi császárné sokáig hiába próbálgatott mindenfélét, de végre kitalálta, miként lehet a magát befont selyemhernyóról a szálát lefejteni. Csakhamar kitalálták a selyemfonás, szövés mesterségét és sokáig titokban tartották, úgy hogy más országokban drága aranyért is alig lehetett kapni. De végre is találkozott, ki elárulta a titkot és most már nálunk Európában több és szebb selymet készítenek, mint magában Kinában.

IN
mint
szág
sok
a há
guka

háza
kigy
büve
kik
karj
vala
ják
kigy
ráal
a f

S Z Ü N I D Ő.

(Képpel a 240. l.)

Hej, huja, hajaha!
Nincsen már iskola!
Beköszönt, itt van a
Szép szünidő.
Játszani, játszani!
Ah, mi dicső!

Hej huja, hajaha!
Dejszen nem addig a
Kedves atyámfia!
A szünidő
Félig a könyveké —
Csak így dicső.

INDUS KIGYÓSZELEDITŐK.

NEM minden kigyó oly ártatlan jószág, mint az, melyről multkor beszéltünk, hogy a kéményen bebujt és nem volt más, mint egy kormos kötél. A déli országokban, különösen Indiában nagyon sok a mérges kigyó s ezek gyakran a házak körül fészkelik meg magukat.

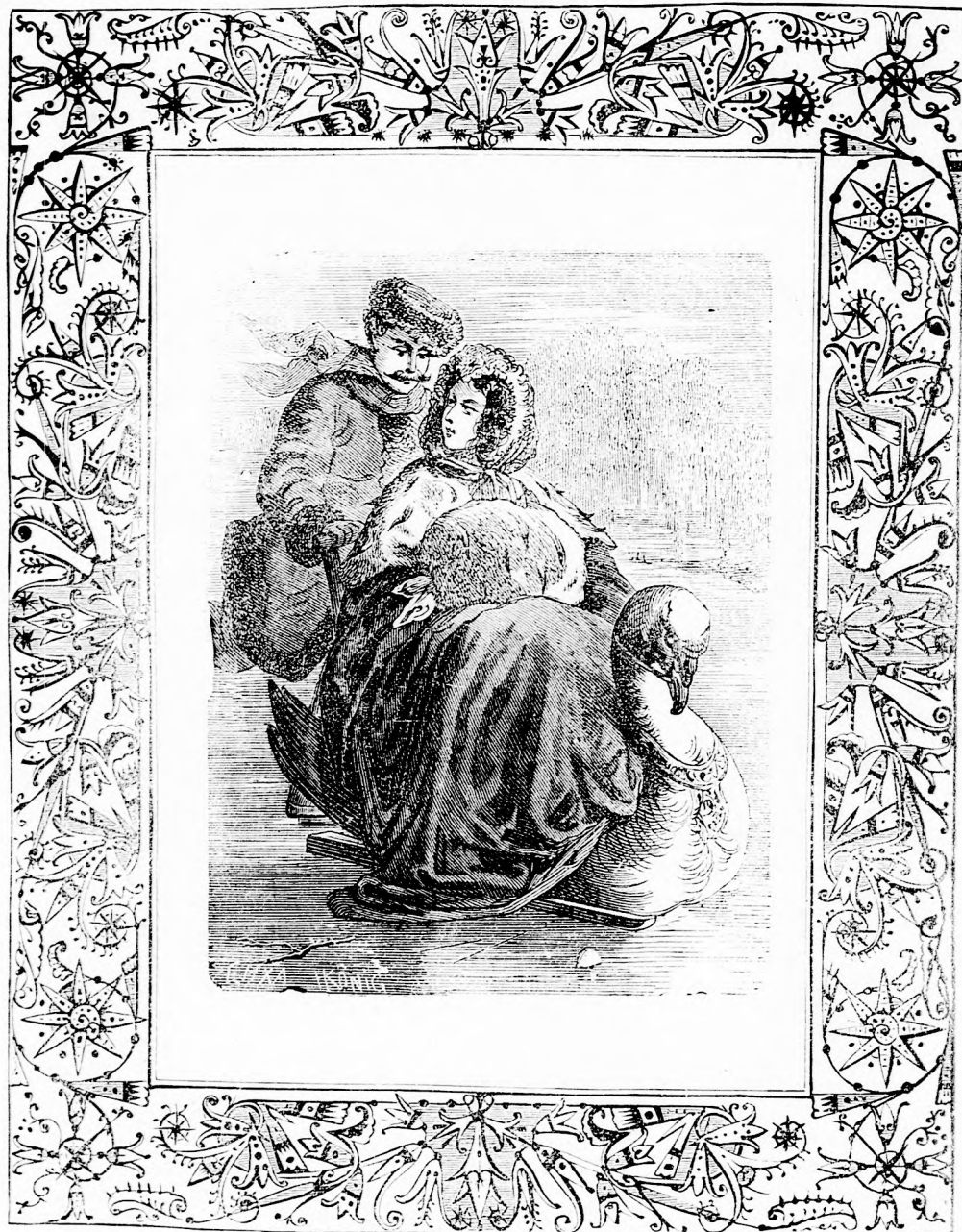
Ha egy indus észreveszi, hogy háza közelében ilyen veszedelmes kigyó tanyázik, sietve hív egy kigyóbüvészt. Ezek sajátságos emberek, kik a legveszedelmesebb kigyókat karjaikon hordják, szájukba veszik és valami titkos módon mindig föl tudják fedezni a ház körül lappangó kigyó rejtékét. A bűvész, miután ráakadt a rejtélyre, leül a lyuk előtt a földre, sajátságos módon kopog és

fütyül, bedugja botját a lyukba s mikor kihuzza, a kigyó rátekerdőzve szintén kint van. A bűvész aztán megfogja pusztá kézzel a kigyót, fejbe üti s mindenfelét csinál vele, anélkül, hogy a másoknak oly veszedelmes állat ellenszegülne.

AZ ÉN TYUKOM.

(Képpel a 228. l.)

Kot, kot, kot,
Ily tyukot
Nem kapok
Bár ha sok
Udvart is felkutatok:
Mint ez az én
Hüseges vén
Kodácsoló komámaszony
Az én kedves Lizikém.
Kot, kot, kot,
Ily tyukot
Nem kapok!
Ő tojott
Nekem szép tojásokat.
Kis esibéket
Huszat, szépet.
Költött ő ki. Minő sárga volt.
Be kár hogy a fele megholt!
De a másik tizet én
Egyig mind fölnevelém.
Én bizony
Én bizony
A Juliska kisasszony.
Kot, kot, kot
Kot, kot, kot
Vetek neki jó magot.
S ha Lizike jól lakott
Hozzám simul s hajtja egyre:
Kot, kot, kot, kot; ejnye, ejnye:
Csak ily kis lány volna sok.
Mint Juliska, kot, kot, kot!

KORCSOLYÁZÁS. (lásd 239. l.)

A PARÓKA IDEJÉRŐL. (lásd 239. l.)

A Z I J J A K.

Most már csak gyermekek játszanak ijjakkal és némely félvad népek használják még fegyver gyanánt; de hajdanában, a löfegyver föltalálása előtt, az európai népek fegyvere a kardon és lándzsán kívül, főleg az íj volt.

Az íj használatához igen nagy testi erő kívántatott és a hős vitézek büszkesége abban állott, hogy ijsaikat ritkán bírta más ember kifeszíteni. Híres ijjazók voltak magyar őseink, mikor Ázsiából mostani hazánkba költöztek, háborúikban csata

alkalmával valóságos nyilzáport eresztettek az ellenségre, úgy, hogy, — régi krónikások szavai szerint, — a nap is elsötétült s a nyilak egész felhőt képeztek. Mióta a lőpor föltaláltatott s a puska használatba jött, az ijjak eltűntek a fegyverek közül, és most már csak az afrikai és amerikai vad népek használják. De ezeknél veszedelmes fegyver ám ez, mert a nyilakat, melyeket ijsaikkáról lőnek, mérgebe mártják, úgy hogy a kit csak meg is karczol a nyil, az menthetlenül belehal.

A

Köz
nek szok
fekete h
szetesne
rendelte

De
ban, esa
ember ;
is olyan
nyolezva
történt,
kat s ál
fejőkre,
liszt- va
tes hajá
okozott,
parókába

Kés
lelőgő c
férfiak :
legfures
időt, mi
is a czo

Har
volt e
kellett n
bélyhoz
hanem e
elkészítv
föl kelle

K
OR
N
B
H
B
M
H
G

A PARÓKA IDEJÉBŐL.

(Képpel a 237 lapon.)

Köztünk, a kik most élünk, egyiknek szőke, másiknak barna, harmadiknak fekete haja van s ezt mindenki természetesnek találja, mert a természet így rendelte.

De volt idő, midőn, kivált a városban, csak csupa fehér haját látott az ember; még egészen piczi gyermekek is olyan őszfehérek voltak, mint egy nyolczvanéves nagyapó. Ez pedig úgy történt, hogy az emberek lenyirták hajukat s álhajból készített parókat tettek fejükre, a parókat pedig behintették liszt- vagy rizsporral s aki saját természetes hajával jelent meg, ép oly föltűnést okozott, mint ha ma valaki rizsporos parókában járna.

Később a paróka végét hátul hosszan lelogó czoffba alakítottak s így jártak a férfiak; a czoff minden mozdulatnál a legfursábban ingott ide-oda s azt az időt, mikor ez divatban volt, mai nap is a czoff-kornak nevezik.

Hanem egy kényelmes része mégis volt e divatnak: az embereknek nem kellett magának a fodrászhoz vagy borbélyhoz menni, hogy haját rendbeszedesse, hanem elküldték a parókat s ezt szépen elkészítve kapták haza, úgy hogy csak föl kellett tenni a fejre.

KORCSOLYÁZÁS.

(Képpel a 236. l.)

KORCSOLYA a jegen, hajh be röpül!
Néni a szánban ül, huhj be örül!
Bácsika tolja a sik talajon
Hoszszu vonál egyedül csak a nyom.
Bácsika, bácsika, majd azután
Minket is, ugy-e, röpít ez a szán?
Hattyumadár jegen és a vizen
Gyermekeket viszen ám szivesen.

A KIS MŰVÉSZ.

(Képpel a 229. l.)

Roppant művész a Sándorka!
Hires festész, Ráfaél!
Ecset helyett az irlával
S vászon helyt, palával él.

Mit nézitek oly kíváncsin
Gizi s te nagy Bodri, te?
Még megesik, hiba esik
Páratlan szép képibe'!

Csak legyetek türelemmel
Rövid öt percet vetek —
S Gizi, Bodri: önarczotok
Rajza lesz elöttetek.

HAVANNAI NÉGEREK.

Havanna fővárosa a nyugotindiai szigetek legjelentékenyebbikének, Cubának. Itt van Amerika fölfedezőjének, a hires Columbus Kristófnak sirja is.

A lakosság nagyobb része szerezenekből áll s ezek, mint általában a sziget egész lakossága, leginkább dohánytermesztéssel és szivar-készítéssel foglalkozik. A városokban és így Havannában is, a szolgálatszemet is nagy részt négerekből áll. E négerék nagyon szerencsétlen, tudatlan teremtések, kiknek minden örömük abban telik, ha szeszes italokat ihatnak, vagy czifra ruhát ölthetnek. Különösen szeretik utánozni a fehéreket az uraskodásban és ha a házi ur vagy asszony nincs otthon, a négercselédség azonnal a szobákban terem s fenekestől fölforgat mindent: egyik öklével dörömböl a zongorán, másik felölti a frakkot, stb ilyen kóbortosságokat követ el.

SZÜNIDŐ. (lásd 235. 1)

Kiadatott és nyomtatott a Deutsch-féle könyvnyomda és kiadói részv.-társ. intézetében, Pest Józseftér 6. sz.

Felelős szerkesztő: Forgó bácsi. — Ára negyedévre 1 frt.

➡ Megjelenik hetenkint egyszer 16 oldalon. ➡